

ved den førstnævnte selvfølgerlig er tilfattet en saadan som den i almindelig borgerlig Straffelov § 29 omhandlede, der fuldbyrdes under Fogdens Opsyn. Den anførte Bestemmelse i § 6 er efter Udvalgets Mening usforholdsmæssig streng, i Særdeleshed naar henføres til de i Straffelovens § 36 indeholdte Forfrifter angaaende Forbrydelser, begaaede af Børn i den nævnte Alder. Vi antage, at et passende Forhold mellem Forseffernes Beskaffenhed og Straffen, saavel i Almindelighed som i de enkelte Tilfælde vil tilveiebringes, naar Straffen bliver en legemlig Revselse, tildeelt i Hjemmet, under Tilsyn af en ved Politiet Ansat, af Forældrene eller de, der træde Barnet i Forældres Sted (jfr. Frdn. om Bevæsenet af 13de December 1793 § 92 c., og Frdn. om Hegn af 29de October 1794 § 22), dog at der i Gjentagelsestilfælde eller naar den Paagjældende har gjort sig skyldig i særdeles vanartig Adfærd, kan idømmes Straf af Riis i Overensstemmelse med Straffelovens § 29, eller hvor særegne Omstændigheder tale derfor, simpelt Fængsel indtil 8 Dage. Det bliver nødvendigt at give Bestemmelse for det Tilfælde, at Forældre eller de, som træde i deres Sted, vægre sig ved at tildele Barnet den ifjendte Revselse, og vi finde det i saa Henseende hensigtsmæssigt at fastsætte, at hvis Bedkommende vægre sig ved at tildele Revselsen, skal dette ske ved Politiets Foranstaltning.

I Lovforslagets 2det Affsnit giver § 11 os Anledning til en Bemærkning, den nemlig, at det formeentlig vil være rigtigt i 2det Punktum mellem Ordene: „Den, der“ og „udenlader at“ at indsætte: „uden gyldig Grund“, da der kan gives Tilfælde, hvori saadan Grund er tilstede.

Forsaavidt betræffer Lovforslagets 3die Affsnit om Behandlingen af offentlige Politifager, er Udvalget af den Mening, at det er utilraadeligt at gaae ind paa den foreslaaede Omdannelse af den Behandlingsmaade, der nu finder Sted med Hensyn til offentlige Politifager. Der er som bekendt i Begyndelsen af 1868 nedsat en Commission med det Hverv at afgive Betænkning over og gjøre Forslag til en Omordning af den civile og criminelle Retsspleie i Overensstemmelse med

Grundlovens §§ 71 og 74, og Udvalgets Fleertal maa finde det uhenigtsmæssigt og i flere Retninger ligesrem uheldigt, at give et Brudstykke som det i Lovforslaget omhandlede af et nyt Processystem paa en Tid, da Omdannelsen af det hidtilværende i dets Heelhed er gjort til Gjenstand for Drøftelse. Hvilket Resultatet end maatte blive fra Commissionens og eventuelt fra Lovgivningsmagtens Side, lader det sig med afgjort Sikkerhed forudsæe, at en Omordning, som nu skee i Henseende til den Art af Sager, hvorom her er Tale, vilde komme til igjen at undergaae Forandring.

En anden Betragtning, der ogsaa bringer Fleertallet til at fraraade den ved Lovforslaget tilfattede Omdannelse af det Processuelle ved de paagjældende Sagers Behandling, knytter sig til den foreslaaede Omordnings Beskaffenhed. § 14 fastsætter, at Behandlingen af offentlige Politifager skal være mundtlig og offentlig, men flere af de i Henseende til Anvendelsen af denne Bestemmelse givne Regler ere af en saadan Natur, at det opstillede Mundtligheds- og Offentlighedsprincip for en stor Deel trænges saaledes tilbage eller ialfald gennemføres saa mangelfuldt, at dets Optagelse vil virke mere til Skade end Gavn. Som en herhen hørende Forfrift skal man fremhæve den i § 14, at Dommeren, naar han finder, at en Sag, som ifølge § 29 kan være Gjenstand for Appel, paa Grund af dens Beskaffenhed ikke egner sig til at behandles efter de i Lovforslaget givne Regler, kan bestemme, at den skal behandles efter de for offentlige Politifager hidtil gjældende. Dette aabner Veien for en Mængde Undtagelser fra Forfriften om Behandlingens Mundtlighed og Offentlighed, hvorved Udvalget navnlig skal henlede Opmærksomheden paa, at Dommeren idelig og idelig vil finde sig foranlediget til at benytte den nu brugelige Behandlingsmaade, eftersom han ofte først under en fremfreden Behandling af Sagen er istand til at have nogen Mening om dens Beskaffenhed og navnlig om, hvorvidt den maatte kunne blive Gjenstand for Appel, hvortil kommer, at Bestemmelsen i § 29 om, at Justitsministeren under særegne Omstændigheder kan give Bevilling til Appel, hvor den ikke efter de almindelige For-